

та воля е *индепединта*, на когото обвиняшь, него трѣба да земешъ.

Анка. Него да зема, но какъ?

Маргар. Казахъ ти: Тукъ въ ближното село сичко съмъ приготвилъ, попѣтъ е нагласенъ; само да отидемъ, и щомъ са вѣнчѣмъ, ще трѣгнемъ право за Европата.

Анка. Ами до дѣто бѣгаме, не ще ли ни догадятъ?

Маргар. Нито дявола. . . То е моя работа; за туй бѣди рахатъ.

Анка. Ами баща ми?

Маргар. Той нито ще бѣде у васъ.

Анка. Ахъ, не знайжъ!

Маргар. Ти да бѣдешъ готова, и щомъ ти рекъ хайде, да вървимъ. — Склонена ли си?

Анка. [*омислено*] Знайжъ ли?

Маргар. Казвай, казвай! времето е късо, азъ трѣба да отидѣ по-скоро да приготвижъ потребнитъ за въ пътъ — сега е *момента*, дѣто трѣба да *десидасашъ* за живота си: или на овизи простакъ робиня, или съсъ мене въ Европата, дѣто ще бѣдешъ между цивилизованитъ мадами. Да, азъ ще та направя голѣма мадама, *пресеса*, *региня* — ще живѣешъ царски.

ЯВЛЕНІЕ VIII.

Горнитъ, Злата, Х. Коста.

Злата. [*оплашено*] Баща ви. . . ам' сега?

Х. Коста. [*който влиза буйно*] Ту що е отъ васъ, бе *дѣсанима*? Туй тука ханъ ли е? керхана ли е?

Злата. Мълчъ, чуждія чѣлѣкъ. . .

Х. Коста. [*безъ да дава вниманіе на нея*] Баримъ да дигнемъ байрякъ, па кой мине заmine, *бурюсуиз*, *анаджиму*.

Злата. [*като го бута полека*] Како ше рече чуждія чѣлѣкъ!

Х. Коста. Чуждъ чѣлѣкъ почтенъ, безъ да ми е достъ, въ къщата ми що търси. Туй тука не е ханъ, *анаджиму*.

Маргар. [*наперено*] Слушай!

Х. Коста. Нѣмамъ време да слушамъ [*сочи му вратата*] *бурюсуиз*, *анаджиму*.

Маргар. Времето на сичерлика минъ. Ти трѣба да знаешъ како хоратувашъ.